

RUS (cf. Aebischer, *Top.*, 134; i Skok, § 198). Davant *-a* la RR doble se simplifica, com en *Boriana* = *Borriana*, *Bo(r)riol*, *bà(r)rio*, *sà(r)ria*. Per la mateixa raó descartem unió amb *Sora*, o el cast. *Sória*, i majorment amb l'arabisme valencià *Soriano*.

En unir-lo amb el precedent grup bascoide, pensem en les formacions diminutives basques com *Altuna* i els altres que explico a l'art. *Estana* (supra i E.T.C. I, 163), *Sagarna* o *Aiçarna*. No es veu clar del tot, perquè com a base d'un tal diminutiu, el primitiu basc hauria de ser *çurrio*: tal com en *Estana* (del basc *esto*). Car no sembla que es pogués pendre com base de la derivació diminutiva una forma articulada *çurre-a*. Hem de deixar-ho, doncs, per a examen dels especialistes bascolegs. En termes generals, resta, però, la probabilitat d'aquesta atribució al nostre grup bascoide, en una forma o altra.

¹ Irigaray aplega molts testimonis de la variant *-pe* (de *-be*) en la toponímia basca (1.ª Reunión de Top. Pir., 162); i n'hi ha justament amb *-rr*. El fenomen ²⁰ *b > p* s'observa clarament en altres compostos bascos de mots amb *-rr*: *Gurpide*, *Gurpideta* (de *gorri* 'roig' + *bide* 'camí') o *Gurpegi* amb *begi* 'ull, ullal, deu' (Mitx., *Apell.*, § 294). El duplicat català *Gurp/Gurb* de *gorri* amb *-be* potser també mostra la variant *-PE* junt amb l'altra (veg. l'art. supra). — ² Avui té *r* simple generalment (*çura* 'la fusta'), però amb bastants indicis de variant antiga amb *-rr*: el deriv. *çurrun* 'biga mestra', guip. *çurrin* «palo para remover la ceniza». I no manquen bones raons per ³⁰ sospitar que d'aquí venia en paleo-basc el mot per dir 'os', el qual també significa «cuenco, colodra»: és sabut que en les cultures primitives l'os servia per als oficis de la fusta; en aquest mot hi ha prefixació alternant: *açur* en biscaí, però *eçur* en els dialectes restants, fins l'alabès antic de Landucci. Doncs, també aquí hi ha duplicat *-rr/-r*: amb article *eçura* però biscaí *açurra*; i en els derivats *-rr*, àdhuc fora de Biscaia: *eçurruts* «esqueleto», lab. *eçurrun* «tuétano», *eçurre* «glándula». — ³ *Santa* ⁴⁰ *Creu*, el llogaret més alt de la vall de Castellbò, ja prop del Coll de *La Basseta*, que és el de Sant Joan de l'Ern.

SORRA i derivats

'Arena gruixuda', també ha donat NLL en aquesta forma concrets (no sols la primitiva *saorra*). Torrent de la *Sorra*, te. Bescanó (XXIV, 25.7). A l'Isàvena, en un doc. de 996, prop de Güel: «de *Il·la Sorra*» (Abadal, *P. i R.*, n.º 316). Barranc i Font d'en *Sorra* i Torre d'en *Sorra* (pron. *súra*; amb *en* postfís), te. Cotlliure, prop de Madaloc (XXV, 24.2). Tossal de la *Sorra*, te. Onda (XXIX, 155.25, '26 × '01); no crec que sigui el cast. *zorra* car *rabosa* allí és general i arrelat.

DERIV. No gaire lluny del *Mas Sorra*, veral i veïnat de 135 hab., a Ok4 del poble de Llaveneres, tirant cap al Pla de Fogueres (XLIV, 177.17), deu ser Can Vador *Sorra*, entre Agell i Mataró, que segons En Casa-

uberta, 1956, pren nom dels molts torrents sorrenca que el rodegen. *Ca's Sorrero*, a Lluçmajor, prop de Cala Pi (XLI).

⁵ *Sorra*, V. *Sorra* *Sorre*, V. *Sorpe* *Sorreigs*, V. *Oris* *Sorrulla*, V. S. (misc. àr.) *Sort* (Pall.), V. *Suert*

SORT

Del llatí *SORS*, SORTIS 'sort' o 'capital' (que s'invertia per comprar una terra), d'on passà en toponímia al sentit de 'parceña de terra': *DECat* VIII, 97b4-98 b17.

Sengles partides *la Sort*, a Lladurs (XXXVIII, 166.14), a Figuerola del Camp (XLVI, 14.26) i a la Serra d'En Galceran (XXVIII, 158.25).

Les Sorts, llogaret del municipi d'Alinyà; id. antic terme del municipi de Vilallonga del Camp; partida de Gósol (XXXVIII, 85.12).

De *sortanella* 'parceña petita': *La Sortanella*, partida de Benillup (XXXIV, 16.23). *La Sortonella*, partida de Benigànim (XXXII, 10.10). Sengles *les Sortanelles*, partides de Figuerola del Camp (XLVI, 14.2) i de Xiva de Morella (XXVII, 158.23). *El Sortanell*, partida de Catí (XXVIII, 105.11). J. F. C.

Sortablo, V. *Suert*

SORTENY

Una de les valls més altes en el Nord d'Andorra, te. Ordino, al capdamunt de la Valira del Nord: és la branca esq. de la vall que puja cap al NE., des del llogaret El Serrat; es forma al peu dels Pics de Serrera i Estanyó, després de rebre per la dreta la que baixa del Port de Siguer. Oït *sortéy*, 1933 (exc. 191).

Origen clarament basc. Però es pot vacillar entre dues vies semàntiques, com dic en E.T.C. II, 36; I, 221.25: basc *çorte* 'branqueta', «rajata de leña», «mango», «tallo de maíz» (guip); i *çorten*, derivat de *çorta* «gota grande», propi dels 3 dialectes basc-francesos, segons Azkue; amb els seus diminutius *xort*, també guip. i lab., i *xorta* «gota» bnav. (Uhlenbeck, *Vgl. Lautl.*, 38). D'aquí és normal que es formés un genitiu *çorten*, tal com hi ha *giçonen*, genitiu plural, al costat del genitiu singular *giçonaren* (bisc. *giçonan*).

En conclusió, vist tot plegat: *çorten* 'de les gotes' és l'ètimon més convincent per la naturalesa d'aquesta vall; i és natural que se'n fes *-eny* en fonètica catalana segons els duplicats *enguany/enguan*, *dan/dany*. NL paral·lel, doncs, al de tants barrancs pallaresos dits *Lo Goter*, o *Es Gotau* de la Vall d'Aran i tot el vesant occità. Hi ha una ermita de nom *Sourdeign* en te. de Vedun, districte de Foix, dret al Nord del nostre *Sorteny*. Cf. *Sortablo* n. 14 a l'art. *Suert/Sort*; i *Sornàs*, art. *Sorpe* (5).

Sos, V. *Soses*